

ÚVOD

Štístko se s trhnutím probudil a vyskočil na nohy. Po hřbetu mu přejela vlna strachu a sevřelo se mu hrdlo. Zatočila se mu hlava a toužil se rozběhnout pryč, ale nemohl. Pohledem přešel po kovových mřížích, které mu stály v cestě.

Ve vzduchu visel pach dalších psů a bylo slyšet jejich vyděšené štěkání a kňučení. Štístko se zmateně oklepal. Tohle místo mu bylo povědomé...

Dům pastí!

Jak se tu mohl znovu ocitnout? Otočil se směrem k nejbližší kleci, zuřivě začenichal a hledal Hvězdu. Okamžitě ucítil její uklidňující přátelský pach a vousy se mu zachvěly.

„Hvězdo? Hvězdo, něco se blíží. Něco špatného.“

„Já vím, taky to cítím! Co se děje?“ štěkla Hvězda a v jejím hlase zazněla panika.

Štístko se vrhl předními packami proti drátěné síti ve dvířkách klece, ale ani to s ní nehnulo. Z klecí stojících podél zdi se ozvalo mnohohlasné kňučení. Bylo to úplně stejné jako předtím – všichni byli v pasti.

„Hvězdo!“ štěkl. „Už se to zase děje! Velké zavrčení je zpátky! Cítíš to?“

Slyšel, jak se Hvězda hýbe ve své kleci a jak se tiskne ke kovové zdi, která je oddělovala. „Ale to už bylo, Štístko,“ kníkla. „Už se to stalo. Nemůže se to stát znovu.“

Navzdory zděšení ve Hvězdině hlase ho její slova uklidnila. Hvězda má pravdu, Velké zavrčení už bylo a my jsme ho přežili. Tentokrát se nemusíme bát – je to jen zlá vzpomínka.

Země se začala třást a odněkud shora se ozvalo praskání a syčení trhajícího se tvrdého kamene. Ostatní psi začali vyděšeně výt a pach jejich strachu se téměř nedal vydržet.

Štístko je přehlušil hlasitým zaštěkáním. „Máš pravdu, Hvězdo! Už se to stalo a nemůže se to stát podruhé!“ Hlas se mu chvěl nejistotou. „A i kdyby ano, tak jsme naposled unikli! Přežili jsme!“

Ozvalo se další zapraskání a ze stropu se začal sypat prach. Téměř oslepený Štístko zuřivě zamrkal, aby ho dostal z očí.

„Tohle je ale jiné než předtím,“ zakňučela Hvězda.

Štístkovi se sevřelo hrdlo a svěsil ocas. Závodní fena měla pravdu. Pokaždé když se mu zdálo o Velkém zavrčení, tak si byl jistý, že přežijí. Ale tentokrát...

Neměl čas dokončit svou myšlenku. Země se začala mohutně otřásat, Štístko ztratil rovnováhu a s hlasitým zaduněním dopadl na podlahu klece. Slyšel zaskřípání trhaného kovu a tříštící se čirý kámen. Klece na protější straně místnosti se začaly uvolňovat a za zděšeného vytí uvězněných psů padaly a tříštily se o rozbitou podlahu. Skrz oblaka prachu Štístko viděl, jak jedna klec dopadla na druhou a rozdrtila psy uvnitř. S vytřeštěnými očima se vyhrabal na nohy. I jeho klec se začala chvět a pohybovat.

„Štístko! Pomož mi!“ zaštěkala Hvězda a škrábala na dvířka své klece.

Štístko se přesunul ke svým dvířkám a prostrčil tlapku skrz drátěnou síť. „Už jdu!“ ujistil Hvězdu, ale když se snažil povolit mřížku, přepadly ho pochyby. Část Domu pastí už se touhle dobou měla zhroutit, shodit na zem Hvězdinu klec, tím ji otevřít a zároveň strhnout roh sítě na Štístkově kleci. Díky tomu tehdy dokázali uniknout. Tentokrát to bylo jiné.

Země se zmítala v děsivých otřesech a směs praskání, trhání, tříštění a štěkání byla ohlušující. Štístkova klec sebou trhla, popojela dopředu a s příštím záchvěvem se zřítíla dolů na podlahu z tvrdého kamene. Klec dopadla vzhůru nohama a Štístko ucítil ochromující bolest v zádech a hlasitě zavyl. Myslel jsem, že tohle je sen! projelo mu hlavou. Ve snu bych neměl cítit bolest! Zmýlil se snad? Je to skutečné?

S bolestnou grimasou vstal a připravil se utíkat, jakmile to bude možné. Ze stropu padaly kusy tvrdého kamene a bubnovaly o potlučenou klec. Štístko se posunul a natáhl tlapku, aby mohl vystřelit z klece.

Jenže dvířka klece se neotevřela.

Štístko mžoural skrz kotouče prachu, dokud nenašel Hvězdu. Zuřivě vrážela tlapkami do stěn své klece. Byli od sebe jen kousek, ale přesto oddělení dráty a popadanými kusy stropu. Pohled jejich tmavých očí se potkal s jeho. Hvězda zaklonila hlavu a žalostně zavyla. „Takhle to nebylo! My jsme z Domu pastí utekli! Máme se odtud dostat!“

„Dostali jsme se odtud!“ zaštěkal. „A dostaneme se odtud i tentokrát!“ Vší silou se vrhl proti dvířkám, odhodlaný nepolevit, dokud

je neotevře. Uspěšel, jak mu zaskřípalo pod tlapkami, a pocítil vlnu nadšení. Díky Nebeským psům, zašeptal v duchu.

Potom začal praskat strop a Štístko se zaraženě stáhl. Zdi se nebezpečně otřásaly a samotná klec se chvěla jako list ve větru. Potom se ozval ohlušující zvuk trhajícího se tvrdého kamene a celý svět se zhroutil.

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko prudce otevřel oči a z hrdla se mu vydralo zděšené zakňučení. Potom popadl dech a nastražil uši. Zvuky hroučícího se Domu pastí a zděšených psů byly pryč.

Byl to sen... a my jsme to přežili!

Zhluboka se nadechl a cítil, jak se mu po těle rozlévá úleva. Noc byla tichá a chladná. Vchodem do doupěte viděl, jak ledový vítr pohybuje holými větvemi stromů, které byly rozesety po území Divoké smečky. Viděl travnatý svah vedoucí na vrchol útesu, kde se společně se záchrannou skupinou vynořil z tunelu a znovu se shledal se smečkou, když se předtím neúspěšně pokusili zachránit Bouřliváka. Hvězda rozhodla, že zůstanou tady, navzdory nebezpečí, které jim hrozilo – už vyplývali příliš mnoho sil nekonečným hledáním bezpečnějšího teritoria.

Štístko se otočil ke Hvězdě, Alfě smečky a své nové družce. Závodní fena spala stočená do klubíčka a přitisknutá ke Štístkovu boku. Její hrudník se pomalu zvedal a klesal, něžně pochrupovala a její běžový čenich sebou občas zacukal. Dotyk jejího teplého

těla byl uklidňující a Štístko pocítil takový příval náklonnosti, až ho zašimralo ve vousech. Jemně jí olízl nos. Hvězda začichala, ale neprobudila se.

Štístko vstal, protáhl se a rozhlédl se po doupěti, krytém prostorem se stěnami z keřů a stropem z břecťanu. Bylo to nejlepší doupě na celém území a dříve v něm přebýval předchozí Alfa. Štístko se otrásl odporem, když si na polovičního vlka vzpomněl. *Zrádce! Spráhl se s Blade a hlídacími psy!*

Vyšel z doupěte na ojíněnou trávu, která křupala pod tlapkami. Od Nekonečného jezera se hnal ledový vítr. Stromy na svahu před ním částečně chránily, ale Štístko se přesto zachvěl zimou a cítil, jak mu vítr čechrá kožich. Obloha byla černá a hvězdy ho pozorovaly svými třpytivými očima. Štístko opatrně našlapoval mezi psy spícími pod keři. Ne všichni chtěli zůstat na tomto území na útesu, tak blízko opuštěnému městu dlouhých pacek, ve kterém se utábořili hlídací psi. Hvězda si však stála za svým. Mohli vyrážet do kopců na lovecké výpravy za vzácnou kořistí, ale jinak zůstávali na místě. Být neustále na cestě bylo vyčerpávající. Potřebovali tábor a území, které by mohli bránit – místo, které mohli nazývat domovem.

Nikdo se proti jejímu rozhodnutí nepostavil.

Štístko tu chtěl také zůstat... ale měl pro to jiné důvody.

Obešel spící psy a jeho pohled se zastavil u Bouře. Její spící tělo sebou slabě trhlo a cukající horní pysk odhaloval dlouhý bílý tesák. Pod hladkým kožichem se jí stahovaly svaly – dokonce i ve spánku vypadala nebezpečně. Štístko se zastavil, stočil uši dozadu a přemítal nad tím, co se jí může zdát, že je tak napjatá. Určitě to nemohlo být Velké zavrčení – když k němu došlo, nebyla ještě na světě.

Bouře tiše zavrčela a Štístko nervózně přešlápl z tlapy na tlapu. Zdá se jí snad o krvavém souboji s jejím bratrem Tesákem? Od jejich střetu uplynula skoro celá jedna pouť Měsíční psice a Bouřiny ošklivé rány už se téměř zahojily. Krvavý rituál hlídacích psů nazvaný Zkouška hněvem vyžadoval, aby jeden pes zabil druhého, ale oba sourozenci ho přežili – Bouře prokázala velkou vyspělost a sebeovládání a ušetřila svého bratra navzdory jeho zuřivým útokům. Štístko si vzpomněl na její věrnost a houževnatost, a pocítil příval pýchy.

Bouře sebou náhle trhla, vyskočila na nohy a se široce otevřenými očima se rozhlížela na všechny strany, jako by hledala nepřítel skrytého ve tmě. Potom si všimla Štístka, zavrčela ocasem a posadila se.

Štístko k ní došel a jemně přitiskl svůj čenich k jejímu. „Jak ti je?“

Bouře natáhla přední tlapu. „Je to mnohem lepší. Podívej! Už ani nebolí, když se na ni postavím!“ Názorně mu to předvedla a oběhla kolem něj kolečko.

Štístko si prohlédl její tvář. Škrábance na čenichu už se zahojily, ale chybějící kus levého ucha už jí nikdy nedoroste. Střelil pohledem po spících psech. „Pojďme kousek dál od doupěte.“

Mladá hlídací fena přikývla a následovala ho k prvnímu stromu po cestě k jezírku. „Proč jsi vzhůru, když je ještě tma?“ zeptala se.

Štístko si povzdychl. Kdyby jí pověděl o svých snech, jenom by ji tím rozrušil. „Když se prohlubuje Ledový vítr, Sluneční pes vyspává déle než obvykle. My obyčejní psi si to nemůžeme dovolit.“ Odvrátil se od ní a nenápadně zavětřil, aby si toho nevšimla – měl pocit, že ve vzduchu zachytil ostrý pach sněhu.

„Čím déle spíme, tím víc jsme ohroženi nepřáteli,“ souhlasila Bouře. Zarazila se a naklonila svou tmavou hlavu na stranu. „Ale kořist možná taky spí déle. Možná bychom mohli něco ulovit!“

Štístko zavrtěl ocasem na souhlas. „Můžeme to zkusit.“ Sám měl chuť vyrazit ven, hledat kořist mezi stromy a projít se územím smečky až k útesům. Smečka sice postavila hlídky, které střežily její teritorium ve dne v noci, a hlídací psi se od souboje mezi Bouří a Tesákem neukázali, ale Štístko věděl, že divocí psi nesmí polevit ve své ostražitosti. Dokud budou Blade a její bojovní psi poblíž, nebude smečka v bezpečí.

Sluneční pes už vystrkoval vousy nad obzor, když se Bouře objevila vedle Štístka a položila na zem kořist v podobě velkého vypaseného ptáka, stejného, jakého ulovil Štístko. Měli světle hnědé peří se šedými špičkami, dlouhý černý krk a černou hlavu s bílou lysinkou pod zobákem. Během posledních dní viděl Štístko po obloze táhnout obrovské smečky těchto ptáků. Letěli přes Nekoněčné jezero, všichni stejným směrem, každá smečka následovala svého vlastního Alfu.

Jak jen můžou vědět, kam mají letět? podivil se Štístko už poněkoli káté. Cítili snad ti ptáci něco, co psům zůstávalo skryto, například směr, kterým leží teplé kraje? Letěli snad za Slunečním psem na místa, kde nikdy neusínal, a nikdy tam nepadala tma?

Několik ptáků přistálo na skále poblíž útesu a právě tam je Štístko s Bouří ulovili. Nahoře na nebi byli rychlí a ladní, ale na zemi se pohybovali pomalu a neohrabaně.

Štístko a Bouře popadli svou kořist a vydali se zpět do tábora. Ostatní psi už byli vzhůru a protahovali se v ranním šeru, všich-

ni s výjimkou Daisy, která měla noční hlídku a teď odpočívala v doupěti. Ospale zvedla hlavu, když se ostatní rozštěkali, aby přivítali Štístka s Bouří.

Brouk pobíhal v kruzích kolem obou navrátilců a mlsně se olizoval. Jeho sestra Bodlina přiběhla k uloveným ptákům a nejistě je očichala.

„Co jsou zač?“ zeptala se udiveně a štouchla do jednoho z nich tlapkou. „Nikdy jsem neviděla nic s tak dlouhým krkem!“

Brouk se zastavil a vykulil oči. „Jenom Štístko dokáže ulovit takové zvíře!“ vyštěkl ohromeně. „Psí duchové jsou na tvoji straně!“

Štístko netušil, co je to za ptáky, ale než stihl cokoliv říct, objevila se Luna a postavila se vedle svých štěnat. „Tohle jsou husy,“ řekla a stríhla svýma špičatýma ušima.

To, že se dozvěděl jméno ulovených ptáků, nijak nesnížilo Broukovo nadšení. „Štístko, myslíš, že tvůj tatínek byl Psí duch?“ vypísl.

Hvězda vylezla z doupěte a pohledem našla Štístka a pobaveně naklonila hlavu.

Ona se mi vysmívá! Mně a Broukově obdivu.

„Ne,“ řekl Štístko rychle. Začínal se cítit nepříjemně. „Jsem si jistý, že nebyl, Brouku.“

Štístko si mladého psa pořádně prohlédl. Byl menší než jeho sestra a měl stejnou černobílou srst jako jeho matka, ale zároveň měl krátký čumák a silné tlapy. *Každý den se víc a víc podobá Bouřlivákovi... a asi hledá někoho, kdo by mu ho nahradil.*

Smečka si rozdělila ulovené husy a každý snědl svou část, napřed Hvězda a úplně nakonec Sluníčko, která byla Omegou smečky. Po jídle se někteří shromáždili, aby se pod vedením Bouře cvičili

v boji. Mladá hlídací fena za přihlížení ostatních psů ukazovala, jak mají uhýbat a odrážet výpady.

„Klíčem je rychlost,“ řekla jim. „Váš soupeř pak nestihne nic udělat. Vaším cílem je získat výhodu, srazit nepřítele na zem a chytit ho pod krkem.“

Štístko pozoroval shromážděné psy a nervózně čekal na jejich reakce. Miky a Snap stáli na rozkročených tlapách a snažili se pečlivě napodobovat Bouřin nízký výpad. Bruno cvičil útok tlapou a při každém výpadu hekal a funěl. Bella a Marta se střídaly a v nacvičování obrany. Dokonce i Kňoura, který si na výcvik obvykle stěžoval, je se zájmem pozoroval. Štístkovi se ulevilo a tiše si povzdychl. Nikomu ze psů nevadilo, že jim Bouře říká, co mají dělat, i když stáli v hierarchii nad ní.

Je dobře, že jsou teď pravidla trochu volnější, než když nás vedl bývalý Alfa. Bouře umí něco, co může naučit nás všechny. Bylo by hloupé nechat se o to připravit jenom kvůli hierarchii. Hlavní podstatou smečky je sdílení a spolupráce.

„Daisy, můžu to ukázat na tobě?“ zeptala se Bouře. „Nebude to bolet, slibuju.“

Drsnosrstá bílá fenka nadšeně souhlasila a postavila se do střehu. Bouře po ní vyjela s vyceněnými tesáky, a když se Daisy pohnula, aby odrazila její útok, Bouře se přihrčila, vyhnula se zubům malé fenky a chytila ji za krk. Na chvíli přišpendlila Daisy k zemi a potom ji pustila a nechala ji vstát.

Bouře Daisy přátelsky olízla a otočila se k ostatním. „Tak, a teď vy.“

„Na mě je to moc těžké,“ zakňučela Bodlina. „Nemám tak velké čelisti jako ty. I když vyrostu, tak stejně nebudu schopná někoho chytit za hrdlo.“

Bouře důrazně zaštěkala. „Tenhle výpad zvládne každý bez ohledu na velikost. To hlavní je sebedůvěra. Nezáleží na tom, jak velkou máš tlamu – každý nepřítel zpanikaří, když na krku ucítí cizí tesáky.“

Štístko nepochyboval, že to je pravda, ale podívoval se nad tím, odkud to Bouře ví. Stejně tak ho zajímalo, kde se naučila všechny ty pohyby. Vychovala ji Divoká smečka, ne hlídací psi. Ty smrtící útoky ji rozhodně nikdo *nenaučil*.

Musí to mít v krvi, umí bojovat instinktivně.

Byl rád, že tu není ten zrádce, aby to viděl. Bývalý Alfa Bouři nikdy nevěřil a dokonce ji pojmenoval Bestie. Štístko svěsil ocas, když si na to vzpomněl. Díval se, jak si Brouk stoupá před Bodlinu. Viděl, jak se Broukovi chvěje tmavý čenich a jak mladý pes couvá. *On se bojí, že mu jeho vlastní sestra vyrve hrdlo!* došlo Štístkovi. Jsou snad na tohle cvičení ještě moc malí?

Bodlina vyrazila kupředu a po vzoru Bouře se po Broukovi ohnala tesáky, přihrčila se a zaútočila mu na krk. Vítězoslavně vyštěkla, ale její bratr se jí vymanil a vyvedl ji z rovnováhy. Bodlina se skutálela na bok a Brouk ji přitiskl předními tlapkami k zemi.

Potom nervózně vzhlédl k Bouři. „Omlouvám se... takhle jsem to... já jenom...“ Ustoupil a sklonil hlavu. Jeho sestra vstala a omluvně kňučela.

Štístko sledoval celý výjev s rostoucími obavami. Lunina štěňata byla jen o trochu mladší než Bouře, a přesto se před ní krčila. *Má Bouře v krvi i tohle? Nějakou přirozenou dominanci?*

Mladá hlídací fena do Bodliny hravě štouchla. „Neboj se, teprve se učíte – chvíli to trvá, než zjistíš, jak na to.“ Otočila se k Brouko-

vi. „A ty se nesmíš stydět za to, že máš dobré instinkty – jednoho dne ti můžou zachránit život.“

Štístko se uvolnil a s úlevou zavrtěl ocasem. *Bouře není žádná zuřivá bestie, za jakou ji považoval Alfa. Projevuje spoustu trpělivosti a pochopení. Je jako my, ne jako hlídací psi.*

Štístko si uvědomil, jak je na ni pyšný. Otočil se a vydal se mezi stromy. Bouře nepotřebovala, aby na ni někdo dohlížel. *Věřím jí.* Vyrázil směrem k útesům tyčícím se nad Nekonečným jezerem a pod tlapkami mu křupala ojínná tráva. Vzduch tam byl slaný a tak studený, že se mu zařezával pod kožich. Po obloze se blížily šedé mraky a s nimi příslib horšího počasí. Štístko zavřel oči a vybavil se mu vířící sních, který vídal ve svých snech – ve snech o Psím běsnění. Když je opět otevřel, měl dojem, že zahlédl, jak se mezi stromy mihla něčí tmavá srst.

Štístkovi se sevřelo hrdlo. Zamrkal a hleděl mezi stromy. Zdálo se mu to? Opatrně se plížil jinovatku a snažil se dělat vše pro to, aby nebyl slyšet. Ve vzduchu necítil žádný pach a na tvrdé zemi nespatriil žádné stopy. S čenichem těsně nad zemí prozkoumal okolní stromy. Nebylo tam ani známky po nějakém cizím psu, ale Štístko si byl jistý, že někoho viděl. Se zježenou srstí přešel pohledem po obzoru.

Byl tu někdo a špehoval mě?

Z údolí k němu doléhalo štěkání Divoké smečky – bojový výcvik už zřejmě skončil. Bylo zvláštní a nepříjemné slyšet veselé a klidné hlasy ostatních psů, když jemu samotnému běhal napětím mráz po zádech. Štístko se naposledy ohlédl přes rameno, otočil se a vyrazil zpět do tábora.

KAPITOLA DRUHÁ

Než se Štístko dostal dolů k jezírku a pospíchal k mýtině na konci tábora, byl už Sluneční pes vysoko na obloze, zářil nad nízkými stromy a rozháněl mraky svým zlatým ocasem. Jenže vzduch byl stále mrazivý a Štístko zamyšleně vzhlédl k nebi. *Čím to je, že Sluneční pes během Ledového větru nehřeje tak jako jindy?*

Vzpomněl si na záblesk tmavé srsti, který možná zahlédl mezi stromy, a zrychlil. Pravděpodobně se nebylo čeho obávat, ale Hvězda by to měla vědět.

Když Štístko dorazil na mýtinu, zjistil ke svému překvapení, že smečka stojí shromážděná v nervózním hloučku. Hvězda ostře zaštěkala, když se Štístko objevil, a našťavaně zvedla čenich. „A tys byl kde?“

Štístko sklonil hlavu a omluvně jí olízl nos. „Byl jsem se projít.“ Chystal se zmínit o tmavém psu, kterého zahlédl, ale Hvězda ho přerušila.

„Střela a Luna se vrátily z hlídky a zjistily něco... zvláštního.“

Luna předstoupila s vážným výrazem v modrých očích. „Prošli jsme okraj města dole u Nekonečného jezera.“